

2K KENNIS EN KUNDE

Reisverslag Ngathini Community, Kenia, Lunga Lungu, oktober 2003

Opening derde schoolgebouw

Verslag van een twee dagen durend bezoek

Op twintig oktober gingen we voor de vierde keer naar de Ngathini Primary School. Het derde gebouw, met weer drie nieuwe klaslokalen kon worden geopend. We hadden ook voldoende geld bijeen gebracht om de eerste steen voor de medische post te leggen. Waar twee jaar geleden alleen nog maar wat gammele hutjes van stokken en klei stonden, staat nu een prachtige stenen school. Drie gebouwen in de vorm van een hoefijzer, in totaal negen klaslokalen, een lerarenkamer en een kamer voor de hoofdmeester.

Zo'n school bevordert niet alleen de kwaliteit van het onderwijs. Het heeft ook een geweldige aantrekkingskracht voor de hele omgeving en geeft de lokale gemeenschap een geweldige oppepper. De mensen gaan daardoor met elkaar samenwerken om de uitzichtloze cirkel te doorbreken. Je ziet dat aan de enthousiaste gezichten en aan allerlei verbeteringen, die de lokale bevolking sinds 2001 ook zelf aangebracht hebben.

2K medewerkers, relaties, vrienden, burens, familieleden namens de hele Ngathini gemeenschap heel veel dank voor jullie (financiële) bijdragen.

In twee kleine busjes rijden we anderhalf uur van ons hotel naar de grens van Kenia en Tanzania. Het Verkaart Development Team is inmiddels al heel bekend in zuid oost Kenia en daardoor komen we nu ook zonder oponthoud door de douane. Na ongeveer 3 kilometer, vlak voor de grens van Tanzania gaan we links de weg af. Nog vijf kilometer hobbelen over een zandpad met heel diepe kuilen. Het voelt of je de laatste resten van de nog enigszins ontwikkelde wereld achter je laat. Links en rechts van het pad zie je nog wat hutjes en wat sloffende of zittende mensen. Het is heel warm en alles is droog en stoffig. De natuur wacht zichtbaar op de regentijd.

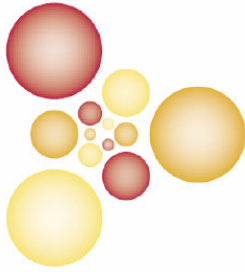
En dan midden in het niks zie je ineens een prachtige school. Een fris geveerd gebouw met metalen daken die weerkaatsen in het felle zonlicht. Overal zijn kinderen. Zij komen zingend naar ons toe. Ook de vele moeders dansen en zingen om ons te begroeten. Het is feest. Je voelt allemaal vochtige handjes. Iedereen is zo blij. We hebben zo'n ontvangst nu al vaak meegemaakt maar het blijft elke keer weer ontroerend. De hoofdmeester en zijn deputy omarmen ons. Ze willen gelijk laten zien hoe goed ze voor de school en voor het bomentraject hebben gezorgd. Ze zijn heel trots op hun school.

Vanaf 2001 zijn er rond de school al ruim 8000 bomen geplant. Er staan honderden jonge plantjes klaar om aan het begin van de regentijd op het land uitgezet te worden. De oudste bomen zijn al zo'n drie meter hoog en vormen tezamen het '2K forest'. Over nog drie jaar kunnen ze verkocht worden. De financiële opbrengst is voor de school. Behalve deze bomen wordt er ook fruit verbouwd. Voedsel voor de kinderen en voor de verkoop. Het bomentraject is een mooi voorbeeld van de op gang gebrachte samenwerking tussen de school en de ouders. Een hele prestatie als je ook bedenkt dat het hier enorm droog is.

Het aantal leerlingen is trouwens ook heel erg gegroeid. Bij ons eerste bezoek in 2001 waren er 150 leerlingen. Nu zijn dat er 436. 244 jongens en 192 meisjes verdeeld over een kleuterklas en acht leerjaren. De meeste kinderen zitten in de onderbouw. De kleuterklas heeft 82 kinderen en klas 1 heeft maar liefst 92 kinderen. Voor de negen klassen zijn er maar 7 leerkrachten. De klassen zitten overvol en de leermiddelen zijn zeer schaars. Zes tot tien kinderen lezen vaak samen uit een leerboek. Nog steeds een zeer moeilijke leersituatie, maar de mensen zijn op zoek naar verbetering. De nieuwe regering van Kenia heeft aangegeven dat zij veel prioriteit aan het onderwijs wil (gaan) geven. Het moet allemaal nog waargemaakt worden, maar die zienswijze werkt in ieder geval inspirerend op de leerkrachten en ouders.

Het feest gaat beginnen. De leerlingen krijgen twee schriften, een pen en wat koekjes. Dan gaan we het nieuwe gebouw openen. Met z'n allen voor het lint (touw). Een heel hard applaus voor alle mensen die de

2K KENNIS EN KUNDE

bouw van het gebouw mogelijk hebben gemaakt. Heel hard want de 2K medewerkers en de andere sponsors in Nederland moeten het ook kunnen horen.

Op honderd meter van het schoolgebouw zijn de contouren van de nieuwe medische post zichtbaar. We gaan daar de eerste steen leggen. Lisette spreekt de wens uit dat de gezondheid van de lokale bevolking dankzij de medische post aanzienlijk zal verbeteren. Weer heel hard applaus. De mensen zijn dolgelukkig met de medische post. Vijftien kilometer in de omtrek is er geen enkele medische verzorging en vijftien kilometer is heel ver als je ziek bent en die afstand te voet moet afleggen.

In een uitgelaten stemming gaat iedereen onder de grote boom zitten. De bezoekers krijgen een stoel onder een rieten afdak. De kinderen, leraren en ouders staan daar in een grote kring omheen. De leraren worden aan ons voorgesteld. Allemaal mannen! Vervolgens wordt het School comité en het Health and Safety comité aan ons voorgesteld. Gelukkig zitten daar wel vrouwen in. Dan volgen er liedjes en gedichten over 2K, over het Verkaart Development Team en over aids. Met de traditionele dans moeten alle bezoekers meedoen. De Kenianen hebben daar veel lol om. Misschien wel omdat de meeste blanke mensen dansen als 'houten klazen'. De speech van de hoofdmeester is heel uitgebreid. Hij is zo blij met zijn 'glittering and shining school'. Hij wil dolgraag meer klaslokalen om de grote groepen te kunnen splitsen. Hij heeft nog veel meer wensen. In onze speech benadrukken we het belang van de samenwerking tussen leraren, ouders en studenten. Coöperatie geeft de 'power' en daarmee kan je wonderen verrichten.

Als we vertellen dat we blijven overnachten op de school krijgen we een luid applaus. We zijn heel welkom. Wat een eer en ze zullen goed voor ons zorgen. Dus onze rugtassen uit de bus en samen met de kinderen de rest van ons gezelschap uitzwaaien.

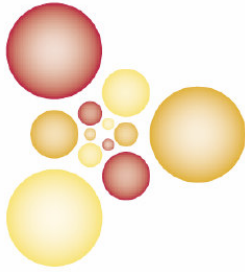
Eerst naar een vergadering met alle leerkrachten en de comités. In het begin waren de mensen erg schuchter, maar dat verdwijnt snel en we krijgen hun vertrouwen. We praten met hen over het ontbreken van vrouwelijke leraren. De vrouwen willen niet werken op zo'n afgelegen plek in de bush. We praten over de te grote klassen, over de manier van lesgeven, over de inrichting en bemensing van de medische post, over de nieuwe economische kansen die de toestroom van (zieke) mensen zal geven. Vooral de moeders komen met nieuwe ideeën. Ze zien het helemaal zitten. Er zijn veel problemen, maar er is energie om oplossingen te vinden. De recente vernieuwingen geeft ze het 'winnaars' gevoel. Ze zullen goed samenwerken en hard werken aan de lokale toekomst. De volgende keer mogen we hen daar op aanspreken.

Speciaal voor ons wordt tot zonsondergang een voetbalwedstrijd gespeeld. Helaas verliest het schoolteam met 0-1. In de duisternis starten we met een videofilm over aids. Een paar honderd kinderen en hun ouders keken buiten naar een heel klein televisiebeeldje. We hadden ook een generator meegenomen want er is geen stroom in de omgeving. Voor de kinderen en ouders was het de eerste keer dat ze een televisie zagen. Ze waren stomverbaasd en keken hun ogen uit. Gewoon bewegende plaatjes kijken, want de banden waren in het Engels en dat spreken de jonge kinderen en de meeste ouders niet. Plots gaat het heel hard regenen. Het kon de mensen niets deren. Iedereen bleef gewoon kijken. Pas nadat we de televisie uren later uit hadden gezet betrokken de mensen. Wij bleven achter met de leraren, gezellig verlicht door slechts een olielamp. Verder was alles helemaal donker.

Het was de eerste regenbui sinds maanden. Regen wordt met gejuich ontvangen. Wij werden er zelfs voor bedankt. Wij waren voor hen de gelukbrengers. Een nieuwe school, de eerste steen voor een medische post en nu ook nog regen. Alles zou weer groen worden en fruit en bomen zouden weer gaan bloeien en groeien. All blessings from God!

Laat in de avond kregen we nog een door de moeders gemaakt diner. Heel verzorgd, maar ook hieraan kon je zien hoe arm ze zijn. Rijst met wat aardappelen, wat hele kleine stukjes vlees en bananen. Het eten werd opgediend met veel liefde en met grote koppen thee. Die thee was warm, zoet en melkachtig. Uit respect hebben we de hele kop leeg gedronken. Na het eten hebben we met de leerkrachten het aidsspel gespeeld (een soort memory). Dat spel wilden we de volgende ochtend spelen in klas acht. De leerkrachten hadden er veel moeite mee, maar ze waren enthousiast en vooral blij als ze twee dezelfde kaartjes hadden gevonden.

Tegen twaalf uur was het tijd om te gaan slapen. Daar lagen we dan op ons matje. Het was heel erg warm en door de regen was het ook heel vochtig geworden. Het water liep met stralen van ons af. Wat uren later gingen we naar het toilet. In het donker maakte we kennis met de safari mier. Binnen een minuut zaten overal

2K KENNIS EN KUNDE

bijtende mieren, verspreid over ons hele lijf. Het duurde even voordat we begrepen dat we midden in een mierenstraat terecht waren gekomen en het duurde nog langer voordat we elkaar in het donker miervrij hadden gemaakt. Om half zes werd het lichter. De Afrikaan gaat dan weer leven. Wij gingen met een leraar mee naar zijn huis om te douchen. De douche bestond uit een teil koud water. Heerlijk na zo'n warme nacht. Van de mama kregen we een smakelijk ontbijt. Rijst, maïsmeel en bananen. Heel leuk om met de familie op het erf te eten. Tijdens het ontbijt begon het weer te regenen. Tropische buien zijn echt indrukwekkend. Alles staat binnen de kortste keren blank. Door de regen gingen we terug naar school. De meeste kinderen waren er al.

We hebben die ochtend en middag alle klassen bezocht. Liedjes gezongen met de kleintjes, ballonnen opgeblazen, een les bijgewoond over moderne communicatie, meegedaan aan de gymnastiekles, zelf lesgegeven over het leven in Nederland, intensief gesproken met de leraren over de verschillende manieren van lesgeven en het aidsspel gespeeld met de hoogste klas. Alle kinderen vonden onze aandacht heel geweldig. Wij zijn bijzonder voor hen en dat stralen ze ook uit. Het liefst willen ze je hand even vasthouden of je blonde haar voelen. De moeders spreken alleen Swaheli maar Lisette kan desondanks heel goed met hen praten. Moeders onder elkaar!

Aan het eind van de middag was het schoolterrein een grote plas. Ons busje kwam aan met meer dan twee uur vertraging. Hij had vele malen in de modder vastgezet. We waren wel blij dat de chauffeur had doorgezet. Voor de eerste keer is een nacht slapen in de school echt genoeg. Alle leraren gingen mee. Zij zouden ons helpen als het busje weer vast kwam te zitten. Vijf kilometer gingen we slappend en duwend terug over het zandpad, dat inmiddels een grote modderpoel was geworden. Bij de weg namen we afscheid van de leraren en bedankten hen voor de ontvangst en voor het duwwerk. Zij gingen lopend in de modder terug naar de school.

Moe en happy kwamen we in ons hotel terug. We vonden het allebei geweldig. We konden weer een beetje beter begrijpen hoe het leven hier in elkaar steekt. We waren vooral onder de indruk geraakt door de eenvoudige manier van leven, door de gastvrijheid en de vriendelijkheid van alle mensen, maar vooral ook door een leefwijze, waarbij je met heel weinig toch heel gelukkig kunt leven. We gaan die mensen verder helpen. We gaan ze zeker niet leren hoe ze op onze manier kunnen leven, maar wel hoe ze meer kansen kunnen creëren om beter te kunnen overleven!

Lisette en Gerard Geenen